

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 25. února 2014 v Praze, v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ing. Márie Petrovkové a přísedících Heleny Princové a Ing. Vladimíra Chudlařského,

t a k t o :

Obžalovaný

F [REDACTED] J [REDACTED] M [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], státní příslušník [REDACTED], v ČR bytem: [REDACTED]
[REDACTED], t.č. ve vazební věznici [REDACTED]

j e v i n e n , ž e

I.
v době od 18. srpna 2012 do zahájení trestního stíhání v Praze 2, ve společně obývaném bytě v [REDACTED], fyzicky a psychicky týral svoji manželku [REDACTED], nar. [REDACTED] zejména tím, že jí zakazoval samostatně vycházet ze společného bytu a přijímat návštěvy v bytě bez jeho souhlasu, omezoval její kontakty s nezletilou dcerou [REDACTED], která s nimi bydlela ve společné domácnosti, zakazoval jí telefonáty a internetovou komunikaci s přáteli a opakovaně ji fyzicky napadal tak, že ji uchopil pod krkem, přičemž jí hlavou bil o různé předměty, údery dlaní ji bil do hlavy a nejméně v květnu 2013 jí uhasil zapálenou cigaretu o kůži v oblasti krku, v důsledku čehož poškozená [REDACTED] utrpěla těžkou formu syndromu týrané osoby s přítomnými příznaky [REDACTED], což narušuje běžný způsob existence a zvyklostí a má celkový negativní dopad na prožívání sebe sama i vztahování se k okolí a z psychiatrického hlediska značí vážnou poruchu zdraví, která reprezentuje těžkou újmu na zdraví,

t e d y : týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

II.
v blíže nezjištěné době od září 2012 do 2. března 2013 v Praze 2, [REDACTED], psa poškozené [REDACTED] rasy Bišonek opakovaně nepřiměřeně fyzicky napadal kopy a údery, při

venčení jej nenechal dostatečně se vyprázdnit, v důsledku čehož vykonal potřebu až doma, za což jej trestal tím, že mu čumák vymáchal ve výkalech a naplácal mu, čímž docházelo k postupnému zhoršování jeho zdravotního stavu a dne 2. března 2013 ho nezjištěným způsobem napadl tak, že mu způsobil poranění jater s následným vnitřním krvácením se selháním oběhové činnosti, v důsledku čehož došlo k jeho úhynu,

t e d y : týral zvíře zvláště surovým a trýznivým způsobem a způsobil týranému zvířeti smrt,

č í m ž   s p á c h a l

ad I.

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) písm. d) trestního zákoníku,

ad II.

přečin týrání zvířat podle § 302 ods. 1 písm. a) odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,

a   o d s u z u j e   s e

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu** odnětí svobody **v trvání 3 (tři) let.**

Podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **dozorem.**

Podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 80 odst. 2 tr. zákoníku k trestu **vyhoštění na dobu neurčitou.**

O d ů v o d n ě n í :

Provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav tak, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný v řízení před soudem shodně jako v přípravném řízení svoji vinu popřel a uvedl, že žádný ze skutků, které jsou předmětem obžaloby, nespáchal. Svůj vztah s manželkou – poškozenou [REDAKCE] označil jako naprosto normální vztah mezi manžely, ač s jistými kulturními a etnickými rozdíly, které se jim povedlo, po dobu jeho trvání, z podstatné části zdolat. Následně obžalovaný celkem podrobně popsal jeho průběh. Seznámili se v roce 2010, tedy asi dva roky před tím, než se vzali. On v té době žil a studoval v Německu. Jeho žena se zajímala o vše, co se týkalo [REDAKCE] a tak se společně „sešli“ na webových stránkách týkajících se jeho domovské země. Začali spolu stále více komunikovat, kdy počáteční dálková komunikace přes facebook přerostla v komunikaci osobní a jeho budoucí manželka jej začala pozvolna stále častěji v Německu navštěvovat. Jejich zprvu pouze přátelský vztah přerostl v lásku, proto ji požádal o ruku. Samozřejmě v té době znal její zdravotní stav, věděl, že je vážně nemocná a také znal její rodinné poměry, a sice že má dvě dcery a je rozvedená. Přestože v České republice nikdy předtím nebyl, rozhodl se přerušit svá vysokoškolská studia [REDAKCE] v Německu a přestěhovat se za svojí

budoucí ženou do Prahy. Poprvé za ní přicestoval pár týdnů před svatbou, kdy se také seznámil s její starší dcerou [REDAKCE]. Následně přijel až den před svatbou společně se svojí matkou, která již nějakou dobu pobývá u jeho sestry v Německu. Celou svatbu, která se konala dne [REDAKCE] organizovala, připravovala a nakonec i financovala jeho budoucí žena. Od té doby bydlel společně s manželkou a její mladší dcerou [REDAKCE] v jejich bytě, v [REDAKCE]. Starší dcera [REDAKCE] bydlela u svého přítele, tudíž s tou se tak často nevidal. Svůj vztah k dcerám poškozené popsal obžalovaný jako bezproblémový a v celku pohodový.

Ke svým rodinným a majetkovým poměrům obžalovaný uvedl, že jeho nejbližší rodina (rodiče) žije v [REDAKCE], odkud pochází a jeho sestra je vdaná v Německu, kde on pobýval posledních pár let. Původně se v [REDAKCE] vyučil [REDAKCE] a posléze studoval dva roky [REDAKCE], která ovšem nedokončil a odjel do Německa. Zde studoval [REDAKCE], přičemž výdaje s tímto studiem spojené mu hradil jeho švagr (manžel jeho sestry). Do České republiky si přivezl cca 400 euro a po celou dobu pobytu zde, se snažil najít si práci. Přesto, že ovládá několik jazyků (německý, anglický, španělský, částečně francouzský a italský) se mu to nedařilo. Nakonec, asi měsíc a půl před svým zadržením, začal pracovat jako ruční balič, na základě dohody o provedení práce. V této souvislosti dále obžalovaný připustil, že většinu nákladů spojených s chodem domácnosti hradila jeho manželka, která byla v invalidním důchodu. On na oplátku zajišťoval péči o ni a o domácnost. Obžalovaný dále společné soužití označil jako šťastné, ač připustil, že nebylo dokonalé, neboť měli určité problémy, které se ovšem zde (v trestním řízení) značně zveličily. Ten zásadní souvisel právě s nemožností pracovat a zajišťovat společné potřeby, což samozřejmě vedlo k jeho frustraci v tomto směru.

Obžalovaný dále opakovaně uvedl, že svoji ženu ani jejího psa, který s nimi žil ve společné domácnosti, nikdy fyzicky ani žádným jiným způsobem nenapadl. Pokud jde o jednání popsané pod bodem I. obžaloby připustil, že měli s manželkou konflikt kvůli kouření, resp. cigaretě, kterou vykouřila na balkóně, ovšem nikoli takový, jak je popsán v obžalobě. Když ji přistihl s cigaretou na balkóně, ona se mu za své jednání to omluvila a slíbila, že kouřit nebude. Co se následně s cigaretou stalo, si nepamatuje, neboť byl rozčilený, pouze ví, že šel do svého pokoje. Celý tento problém vznikl tak, že nesouhlasil s tím, aby jeho žena kouřila, neboť měla vážné zdravotní potíže a také proto, že chtěli mít společně dítě. Kouření jí ovšem žádným způsobem nezakazoval, pouze se s ní dohodl na tom, že kouřit nebude. Proto ho také velmi rozčílilo, když tento svůj slib porušila. Dále obžalovaný popsal několik situací, kdy se jeho manželka, její příbuzní, resp. její přátelé a známí, dle jeho názoru, nechovali vhodným způsobem, což mohlo vést k napjatým situacím a vzájemným nedorozuměním. Již k prvnímu menšímu incidentu došlo v den svatby, kdy za jeho manželkou přijel nějaký známý (rovněž [REDAKCE]) pro kytaru, kterou měl u ní uschovanou. Protože přišel kolem půlnoci, tedy (s ohledem na den a dobu) zjevně nevhodně, předal mu kytaru sám a manželku i jejího známého na nevhodnost tohoto chování upozornil. Od té doby už jej neviděl. K další nepříjemné situaci došlo, když šel s manželkou do vietnamského obchodu, kde obvykle nakupovali, a tam jí prodavačka chytla za zadek způsobem, který on nepokládá za slušný. Manželce tedy vysvětlil, že možná mají s prodavačkou hezký a srdečný vztah, ale že v jeho kultuře se toto chování považuje za velice neslušné a nevhodné, a proto pokud tam chce chodit i nadále nakupovat, bude ji doprovázet. K dalšímu nevhodnému chování došlo u přítelkyně jeho manželky, která je jednoho dne navštívila v době oběda. Přestože ji na to manželka upozornila, ona i nadále trvala na tom, že si spolu dají kávu. Následně, když ji tedy on sám sdělil, že u nich doma není vítaná a že si manželka její návštěvu nepřeje, zvedla na něj prostředníček. K mladší, [REDAKCE] dceři své ženy [REDAKCE] obžalovaný uvedl, že tato na svou mámu žárlila, což do jisté míry chápal, neboť on pro ní byl vlastně cizím člověkem, s nímž se o mámu musela dělit. Připustil, že když se ke své matce (a jeho ženě) nechovala dostatečně slušně a uctivě, několikrát zvýšil hlas. Měl dojem, že by si jeho žena měla vymezit určité limity akceptovatelného chování své dcery. Obžalovaný dále uvedl, že své ženě žádné schůzky či styky s rodinou a přáteli nezakazoval, ač v podstatě kromě jejich dcer nikoho

neznal. Mohla chodit tak dvakrát měsíčně s kamarádkami ven a samozřejmě pokud by chtěla, mohla jít třeba i desetkrát a o jeho povolení žádat nemusela. Pouze chtěl, aby si uvědomila zodpovědnost vůči rodině a jisté konkrétní povinnosti v domácnosti, které jí přísluší jako manželce. Dále se obžalovaný vyjádřil ke skutku pod bodem II. obžaloby, kdy připustil, že jeho manželka měla k psovi velice silný citový vztah, on sám se ale tímto jejich vztahem blíže nezabýval. Psa občas pohladil a každé ráno ho venčil, ale jinak je toho názoru, že jak v České republice lidé milují své psy, je trochu moc. Přesto však psovi žádným způsobem neubližoval, naopak téměř denně s ním chodil na procházky, myl ho, staral se o něj, upravoval mu drápky, atd. Pokud se stalo, že se pes vyčůral doma, řešil to tím, že jej dal na balon a uklidil po něm. Nikdy jej neuhodil, ani nenakopl. Ten předmětný den jej ráno vyvenčil a poté zůstali doma, protože jeho ženě nebylo dobře. Něco uvařil, najedli se, a když přišla [REDAKCE] ze školy, zjistila, že pes jej mrtvý. Jakým způsobem pes zemřel, neví, ale on na jeho úmrtí žádnou účast neměl. Po celou dobu byl se svojí ženou doma. Na závěr obžalovaný shrnul, že se svojí manželkou, poškozenou [REDAKCE] měli a dosud mají velice hezký vztah, který zjevně přispěl ke zlepšení jejího zdravotního stavu, o čemž svědčí nejen to, že mu zaslala do vazby více než stovku dopisů, ale i skutečnost, že využila každou příležitost, aby jej ve vazbě navštívila. Jeho manželka je velice dobrosrdečná, otevřená a altruistická žena, a pokud popisovala věci kamarádkám, tak zřejmě tak, jak se skutečně staly, ovšem ony je následně zveličily, neboť pokud i v manželství měli nějaké problémy, nebyly nikterak závažné.

Svědčyně - poškozená [REDAKCE] manželka obžalovaného, před soudem ve své velice obsáhle výpovědi popsala průběh jejich společného vztahu, včetně situací, kdy se k ní manžel choval nevhodným až agresivním způsobem. Potvrdila, že se seznámili na facebooku někdy v srpnu roku 2010 a asi rok na ní musel manžel čekat, než za ním přijela do Německa. Od té doby jej navštěvovala každý měsíc zhruba na týden. Zpočátku je spojovalo to, že měla ráda [REDAKCE] tj. krajinu, ze které manžel pochází a jejich vztah byl spíše duchovní. Jak ho ale stále více poznávala, zamilovala se do něj. Někdy v květnu nebo červnu roku 2012 jí požádal o ruku a ač jí to imponovalo, snažila se mu toto vymluvit, neboť byla starší než on a s ohledem na svůj zdravotní stav a závazky, neperspektivní. Připomněla mu také, že studuje a před sebou má tudíž slibnou budoucnost. On jí však sdělil, že se studiem v Německu to není tak jisté, protože nemá dostatečně dlouhé vízum a že by rád zanechal studia a odstěhoval se za ní do České republiky. Posléze se od jeho rodiny v Německu dozvěděla, že s tím vízem jí neřikal pravdu, neboť jej měl až někdy do podzimu roku 2016 a pochopila, že tuto lest použil proto, aby s jeho nabídkou sňatku souhlasila. Nakonec ona sama tuto výmluvu použila také, a to tehdy, když se jí přítelkyně v Čechách ptaly, proč se chce vdát tak rychle. Nabídku sňatku tedy přijala a odjela do České republiky zařizovat vše potřebné, mimo jiné také „vystěhování“ svého kamaráda a bývalého kolegy [REDAKCE] který u ní již od roku 2005 bydlel. Když mu řekla, že se bude vdávat, nesouhlasil s tím a označil to za čiré bláznovství, nakonec se ale odstěhoval. Dne 03.08.2012 přijel poprvé její budoucí manžel (obžalovaný) do České republiky, aby si na cizinecké policii vyřídil formality. Po druhé přijel až den před svatbou, která se konala [REDAKCE]. Dále svědkyně – poškozená popsala svatební den, který se nevyvíjel tak, jak by si přála. Měla pocit, že manžel není spokojený a zdálo se jí jakoby tento svůj krok, litoval. Když pro ně přijelo vozidlo taxi, které objednala, manželovi připadalo nedostatečně velké a projevil svojí nespokojenost. Jeho chování překvapilo její nejlepší kamarádku, paní [REDAKCE], kterou si pozvala na svatbu jako svědkyni, natolik, že se rozhodla, že jí svědčit nebude. Musela tedy ve svůj svatební den shánět novou svědkyni, kterou se nakonec stala další její přítelkyně ze střední školy, a sice [REDAKCE]. Celý svatební den se tak nevyvíjel nikterak příjemně, přičemž jejímu manželovi se mimo jiné nelíbilo také to, že hosté, které si na svatbu pozvala, popíjeli alkoholické nápoje a kouřili. Vyvrcholilo to tím, že ona s manželem, jeho maminkou a dcerou [REDAKCE] odjeli ze svatby dříve a hosté, společně s její starší dcerou [REDAKCE] zůstali a pokračovali dál v oslavě. Původně měla představu, že by strávila s manželem svatební noc

hotelu, ale on se svojí matkou usoudili, že by to nebylo hygienické a protože ona neměla více peněz (na luxusnější hotel), když celou svatbu financovala sama, nakonec zůstali doma. Atmosféra o svatební noci tedy nebyla nikterak příjemná a do toho všeho, někdy kolem půl desáté večer, si k nim přišel její kamarád [REDAKCE] pro kytaru, když asi dvě hodiny předem jí o to požádal sms zprávou. Manželovi se to velice nelíbilo, a přestože ona si moc přála, aby k sobě našli cestu, neboť jsou oba z [REDAKCE], on mu sdělil, že není vhodné, aby je takhle v noci obtěžoval a ať již k nim nechodí. Jednáním svého manžela byla překvapena a velice ji to mrzelo, neboť se jednalo o první návštěvu a skončila takovým fiaskem.

Dále svědkyně popsala několik dalších nezdařených návštěv přátel v jejich domácnosti. Jednou ji navštívila její přítelkyně [REDAKCE] která ale přišla v době oběda, což ovšem nemohla tušit, protože bylo kolem půl druhé odpoledne. Požádala ji tedy, aby přišla příště, protože mají pozdní oběd, načež jí přítelkyně, která byla zvyklá, že přišla tak jednou za měsíc asi na čtvrt hodinky, odpověděla, že se dlouho nezdrží, pouze se seznámí s jejím manželem a poběží hned pryč. Ona se tohoto setkání obávala, ale přesto ji do bytu vpustila. Manželovi se to nelíbilo, a proto přítelkyni sdělil, že není vhodná doba na návštěvu, a pokud k nim příště půjde, ať se předem objedná. Další situace, kdy se manžel k návštěvě choval nepříliš vhodným způsobem, nastala, když je navštívil neslyšící manželský pár, se kterým se již léta přátelí a on je upozornil na chybu ve stolování, kdy si pán vzal okurku rukou. Chováním jejího manžela se návštěva cítila dotčena a odešla. Od té doby je již nikdy nenavštívili. Dále svědkyně – poškozená popsala, jak dávala svému manželovi různé sliby, aby mu dokázala, že si jeho zájem zaslouží a že ho nezklame. Jedním z těch slibů bylo, že nebude kouřit a když jí následně manžel přichytil na balkoně s cigaretou, v emočním rozrušení jí jí típnul o krk a vyhodil. Udělal to zřejmě proto, že měl vztek, neboť porušila slib. Jednou ji také, když ji nachytil s cigaretou, do obličeje vylil hrnek vody, protože ho opravdu zklamala. Ona tedy svoji chybu vždy uznala a manželovi se omluvila nejen za to, že porušila slib, ale také za to, že ho vyprovokovala. Od té doby se sliby, které mu dala, snažila plnit, přesto se jí to i nadále nedařilo. Proto se alespoň snažila, aby na to manžel nepřišel a aby tedy jeho důvěru neztratila úplně. Oproti výpovědi v přípravném řízení se svědkyně - poškozená před soudem na adresu svého manžela vyjadřovala velice opatrně a omluvně, přičemž za jeho chování a reakce obviňovala sama sebe. Přesto však některá napadení z jeho strany připustila, ač je do značné míry zlehčovala. Popsala například jak poté, co dcera [REDAKCE] nechala v bytě nepořádek, a manžel chtěl, aby to nahlásili na sociálku, dostala od něj „takovou slabou facku“, „takové plácnutí přes pusou“. Jindy ji zase „držel pod krkem“ s dovětkem „já jsem ti říkal, že budeš mít zapnutý mobil“, ale rozhodně se nejednalo o škrcení. V této souvislosti svědkyně – poškozená připustila, že manžel požadoval, aby měla stále zapnutý mobilní telefon, když s ním není a aby jej stále zvedala, což odůvodňoval tím, že se obává o její zdraví a že s ní neustále potřebuje mít kontakt. Neadekvátní chování ze strany manžela zaznamenala svědkyně také tehdy, když společně čekali na výtah v přízemí jejich domu a ona oslovila pána, který tam uklízel a jehož zná celou řadu let s tím, že mu popřála hezké vánoční svátky. Do toho její manžel se slovy „stop, stop“ rázně zatáhl do výtahu. Toto jeho chování pokládala za velice netaktní vůči druhé osobě, a proto mu to také sdělila. Nakonec ho ale poslechla a odjela s ním. Stejně tak, jako ho poslechla v případě, kdy přestala chodit nakupovat do vietnamského obchůdku s potravinami, protože si to nepřál. Zakázal jí to proto, že jednou, když tam byli společně a ona shodila kabelkou šampon, prodavačka jí ho pomohla zvednout a přitom ji chytla za bok. Manžel byl jednáním prodavačky natolik dotčený, že jí sdělil, ať se to neopakuje a ať už tam nechodí. Ona se mu sice snažila vysvětlit, že to bylo ze strany prodavačky pouze přátelské gesto, přesto do obchůdku chodit přestala. Svědkyně si dále také vzpomněla, že jednou, když jí chtěl manžel něco zdůraznit, chytil ji na prsou a přirazil na zeď tak silně, až se udeřila do hlavy. Když přišla pozdě domů, nebo nedodržela nějaký jiný slib, manžel na ni křičel a nadával jí „ty hloupá žena, ty stupidní ženo“, stejně tak, jako v případě, že projevovala přílišnou aktivitu, například když v samoobsluze sebrala ze země papír a uklidila ho a podobně. Tento způsob komunikace a chování

jejího manžela k ní se jí samozřejmě nelíbil, což mu také sdělila a žádala, aby s tím přestal. Řekla mu, že až se dopočítá čísla deset, tak se vztahem končí, protože takového partnera mít nechce. Nakonec svědkyně připustila, že dosáhla čísla jedenáct, a přesto se s manželem dosud nerozešla.

Následně se svědkyně vyjádřila k pejskovi Fíkovi, rasy Bišonek, který žil v jejich domácnosti asi od roku 2008 a k němuž měla silný citový vztah jak ona, tak její dcery. Zpočátku se snažila, aby se o pejska starali s manželem společně, ale postupně to začala omezovat, neboť si všimla, že k sobě nenašli cestu. Manželovi se např. nelíbilo, že pejsek spal s dcerou v posteli, nebo že dostal někdy šunku. Případalo mu, že je rozmazlený a že není normální se takto ke psům chovat. Ona se mu snažila vysvětlit, že pejsek je vlastně součástí jejich rodiny a jejich života, ale přesto nakonec kontakt s pejskem omezovala a snažila se víc věnovat manželovi. Na procházky s ním chodili obvykle společně s manželem, ale tyto nebyly dostatečně dlouhé a pejsek se nestačil vyvenčit, proto se občas stalo, že udělal v bytě loužičku. Toto se manželovi nelíbilo a snažil se ho odnaučit tím, že mu v ní vymáchal čumáček. Ona se mu snažila vysvětlovat, že to není správné, že důvodem proč se pejsek závadově chová, je, že nemá dostatek času k vyvenčení. On se však domníval, že je to proto, že moc pije. V této souvislosti svědkyně – poškozená připustila, že s příchodem manžela do domácnosti se pejsek stal bojácný a vystrašený, což předtím neznala. Připisovala to jeho autoritativnímu chování. Ve srovnání se vztahem pejska k jejímu bývalému spolubydlícímu [REDAKCE], který se k němu choval jako parťák, nebyl vztah jejího manžela k němu ani dobrý, ani ideální. Když pejsek v březnu roku 2013 nečekaně zemřel, všichni jeho smrt připisovali jejímu manželovi. Ona sama si to myslela také, protože on byl poslední, kdo s ním byl ráno sám na procházce (jelikož jí nebylo dobře) a odpoledne ho dcera našla pod stolem již mrtvého. Domnívala se, že nějakým neoparným chováním, mohl pejska zranit, když se mu připlétl do cesty. Když mu sdělila výsledek pitvy, řekl jí, že neví, jak se to stalo. Ona sama také neví, jak a proč k úmrtí pejska došlo. Vzhledem k okolnostem podezřívala z určitého i nezaviněného chování manžela, ale žádné důkazy o tom nemá. K dotazu soudu svědkyně popřela, že by někdy viděla, jak manžel psa uhodil, respektive nakopl. Poté, co jí předsedkyně senátu předestřela část její výpovědi z přípravného řízení, ve které tyto skutečnosti potvrdila, svědkyně uvedla, že si na to už nepamatuje, ale domnívá se, že by si to před ní nedovolil. Zopakovala, že si vzpomíná pouze na to, jak byl rozzlobený kvůli louži na koberci a také na to, že s ním na vodítku chodil velmi rychle, až se pes nestihl vyčůrat. Na žádné další detaily si už teď nepamatuje.

Dále svědkyně popsala svůj zdravotní stav a rodinné poměry. Uvedla, že je v invalidním důchodu, neboť jako zdravotní sestra se při výkonu povolání nakazila [REDAKCE] a rovněž se léčí se [REDAKCE]. V této souvislosti vyhledala také psychiatrickou pomoc, k čemuž ji přivedla zejména ztráta zaměstnání a následného uplatnění. Z prvního manželství má dvě dcery, starší [REDAKCE] ve věku [REDAKCE] let a mladší [REDAKCE] ve věku [REDAKCE] let, a do léta 2012 bydlela společně s nimi v obecním bytě na adrese [REDAKCE]. Někdy v červenci roku 2012 se [REDAKCE] přestěhovala ke svému příteli a již se k ní do bytu nevrátila. Nakonec po tom všem, co se stalo a vyvrcholilo smrtí pejska, odstěhovala se i [REDAKCE] a v současné době žije u svého otce. Pokud jde o její majetkové poměry svědkyně – poškozená uvedla, že pobírá invalidní důchod ve výši asi [REDAKCE] a také odškodné od České pojišťovny ve výši zhruba [REDAKCE] až [REDAKCE] Kč, neboť se [REDAKCE] nakazila při výkonu svého povolání, bez vlastního zavinění. Měsíčně platí asi [REDAKCE] za byt a poplatky s jeho užíváním spojené, přičemž jí finančně vypomáhá ještě její maminka. Manžel jí (po celou dobu manželství) na domácnost žádným způsobem nepřispíval, protože dlouho nemohl sehnat práci. Nakonec, asi poslední dva měsíce před zadržením, začal brigádně pracovat, přičemž si vydělal [REDAKCE]. Zda si manžel přinesl nějaké finanční prostředky z Německa, to neví, ona od něj ničeho nepožadovala. Ví, že od sestry nějaký finanční příspěvek dostal, ale nikdy se na to neptala a domnívá se, že pokud by tak učinila, bylo by to velice netaktní a nevhodné.

V závěru svědkyně shrnula, že přesto, že s jejími vdavky, vlastně nikdo s jejího okolí (matka, dcery, přátelé) nesouhlasil, obžalovaného si vzala, protože ho milovala a i nadále ho miluje. Týranou manželkou se nikdy být necítila. K dotazu, co si vlastně představuje pod pojmem týraná manželka, vysvětlila, že se jedná o ženu, která má v důsledku fyzického násilí od blízké osoby poranění vyžadující lékařské ošetření, například zlomenou ruku atd. Vzájemný vztah s manželem (obžalovaným) popsala tak, že po obrovské euforii, kdy měla vysněného partnera, do kterého je zamilovaná, přišel šok z prvotních konfliktů, kdy zjišťovala, že člověk, který vedle ní žije, se chová způsobem, který nezná a který jí způsobuje psychický stres. Poté následovala ztráta pejska, a co bylo to nejhorší i faktická ztráta obou dcer, které se od ní odstěhovaly. Má pocit, že v tom jediném roce stačila odžít dva až tři roky svého života. Poté, co byly svědkyni – poškozené předloženy SMS zprávy na čl. 207 – 222 spisu, které si psala s kamarádkou v nichž mimo jiné sděluje, že se musí tvářit, jakoby se nic nestalo, aby mohla poslat dceru do bezpečí a požádat o rozvod, přiznala, že v těchto zprávách psala o svém manželovi, kterého podezřívala ze smrti pejska. Měla v té době v sobě velké zklamání z toho, že člověk, kterého miluje a důvěřuje mu, mohl toto udělat. Na přímý dotaz soudu, zda měla z manžela někdy strach, svědkyně opověděla vyhýbavě, když uvedla: „nechej mluvit hloupě jako žena s emocemi“, a dále: „když se manžel rozzlobil, byl velmi tvrdý“. Chování svého manžela vůči ní nejčastěji probírala se svojí kamarádkou někdy o něm také hovořila i s maminkou a dcerou. Poté, co se obhajoba snažila zpochybnit výpověď svědkyně – poškozené z přípravného řízení, v nichž popsala chování svého manžela, nejen detailněji, ale i důrazněji, svědkyně potvrdila, že před uvedeným výsledkem byla řádně poučena a přesto se rozhodla k věci vypovídat. S trestním stíháním svého manžela však nesouhlasila ani tehdy a nesouhlasí s ním ani teď, neboť jej stále miluje. Chtěla by si s ním v klidu o jeho chování pohovořit, dát mu ještě šanci, přesto, že jí i ve vazbě nazval hloupou stupidní ženou.

Kromě svědkyně – poškozené bylo v hlavním líčení slyšeno **dalších celkem sedm svědků** a za splnění podmínek § 102 trestního řádu byl přečten protokol o výsledku **osmých svědkyně** – dcery poškozené Soud nejdříve vyslechl příbuzné poškozené, a sice její starší dceru a její maminku a následně její čtyři přítelkyně ze střední školy, s nimiž se znala již od roku 1985, a sice Posledním ze svědků slyšených před soudem byl kamarád poškozené původem rovněž z (jako obžalovaný), který si k ní přišel pro kytaru v její svatební den.

Svědkyně popsala počátek vztahu obžalovaného s poškozenou v zásadě shodně jako oba protagonisté, když potvrdila, že si po seznámení na facebooku nějakou dobu psali, aby se nakonec domluvili na stále častějších návštěvách poškozené u obžalovaného v Německu. Z jedné takové návštěvy ji máma volala, že jí obžalovaný požádal o ruku. Když namítala, že to snad nemyslí vážně, vysvětlila jí, že pan M potřebuje pouze občanství České republiky. Po návratu z Německa jí sdělila, že s nabídkou obžalovaného souhlasila a že za dva-tři týdny bude svatba. Svědkyně dále popsala, jak byla celá vzniklá situace komplikovaná také tím, že máma v té době již osm let žila se svým přítelem který u nich bydlel a staral se o ně i o jejich psa. Žili spolu od doby, co se rodiče rozvedli a byl součástí jejich rodiny. Máma mu tedy chvíli před svatbou sdělila, že je zamilovaná, že se bude vdávat a že se tudíž musí odstěhovat, což on nakonec učinil. Začali tady chystat svatbu a asi týden před ní viděla obžalovaného poprvé, když si přijel vyřídit nějaké formality. Podruhé ho viděla v den svatby, kdy se v jejich bytě připravovali na obřad a následně společně taxíkem odjeli. Již v tuto chvíli vznikl první problém, protože obžalovanému se nelíbilo, že jich v šestimístném vozidle jede šest. Měl pocit, že nemá

dostatek místa a tak byl uražený a odmítal s mámou hovořit. Celou cestu mlčel a ona (máma) se mu neustále omlouvala. Toto jeho chování se ani jí, ani přítelkyni mámy paní [REDAKCE] nelíbilo, připadalo jim absurdní a nevhodné, aby se takto (obžalovaný) choval ve svatební den a snažily se tedy mámu od jejího rozhodnutí vzít si ho odradit. Když se to nepodařilo, paní [REDAKCE] jí, s odůvodněním, že se svatbou nesouhlasí, odmítla u obřadu svědčit. Máma se rozbřečela, začala si hledat svědky mezi přítomnými kamarádkami a nakonec jí to odsvědčila paní [REDAKCE] která s tím také nesouhlasila, ale domnívala se, že máma by si stejně našla někoho z ulice a i tak by si obžalovaného vzala. Svatba tedy proběhla a ona se již natrvalo přestěhovala k příteli. Postupně se (jak od mámy, tak i od sestry a babičky) dozvíдалa, jakým způsobem se obžalovaný chová k nim a k pejskovi. Dozvíдалa se o konfliktech v domácnosti, které nejednou končily fyzickým napadením. Ona sama do bytu k mámě nechodila, proto nikdy nebyla přímým svědkem fyzického napadení. Vnímala ale takové ty psychické aspekty jejich soužití, kdy máma např. nemohla chodit ven, s kým chtěla, nemohla se stýkat se svými přítelkyněmi, nemohla brát telefony, měla zakázáno pít kávu, kouřit, používat facebook, atd. O prvním větším incidentu, který nastal proto, že k nim v den svatby přišel kamarád mámy pan [REDAKCE] pro kytaru co u nich měl, a skončil tím, že jej obžalovaný vyhodil, věděla od sestry. O dalším jí už vyprávěla máma sama. Vznikl tak, že před vstupem do výtahu (kam šla společně s obžalovaným) máma pozdravila pána, který tam léta uklízí, což se obžalovanému tak nelíbilo, že chytil ji pod krkem a mlátil ji hlavou o sklo výtahu. Řekla jí také, že podobně se zachoval, když jednou přišla domů později, s tím rozdílem, že ji mlátil hlavou o skříň. O tom, že má máma zakázáno pít kávu a kouřit věděla jednak od ní a jednak z jejího chování, neboť jako silná kuřačka si (když byly spolu) občas zapálila, a aby to obžalovaný nezjistil, neustále sebou nosila kartáček na zuby, různé voňavky, pokrývky hlavy atd. Prostě se snažila svoji závislost co nejvíce zakrýt, neboť obžalovanému se to nelíbilo. V návaznosti na to, svědkyně dále popsala, jak se od sestry dozvěděla, že někdy v květnu 2013 přistihl obžalovaný mámu na balkoně s cigaretou a típnul jí jí o krk a ona místo toho, aby se proti tomu nějak ohradila nebo se mu postavila, se mu začala omlouvat s tím, že je to její vina a že se to už nikdy nebude opakovat. Další konflikt, kterého svědkyně byla sama přítomna, nastal, když chtěla jít s mámou nakupovat a ona měla z obžalovaného takové obavy, že se snažila využít chvíle, kdy spal, aby co nejrychleji opustila byt. Když se ale nečekaně vzbudil a všiml si, že odchází z bytu, začal třískat hrníčky, bouchat dveřmi, a nadávat, na což máma reagovala slovy: „to bude zase průšvih, rychle, rychle, jedeme pryč, přivolej výtah“. Nakonec sice odjely, ale téměř po celou dobu obžalovaný mámě neustále volal přestože, mu několikrát telefon zvedla a sdělila kde je a kdy přijde. Když se poté vracela domů, bála se, aby jí něco neudělal, a tak se dohodly, že pokud do patnácti minut o sobě nepodaří žádnou zprávu, má volat pomoc. Skončilo to tím, že obžalovaný s mámou přestal komunikovat. Další incident nastal, když máma zjistila (což jí sama řekla), že je těhotná a s ohledem na svůj věk a zejména zdravotní stav uvažovala o potratu. Obžalovaný ji chytil pod krkem a praštil s ní o dveře zrcadlové skříňe s tím, že je to hřích. Na to konto se jí zeptala, jestli se k ní takto ještě někdy zachoval a ona jí potvrdila, že párkrát ano, a že pokud to udělá ještě jednou, tak se s ním rozvede. Později jí zase vysvětlila, že si určila takový strop, a sice když to udělá desetkrát, tak jej opustí, přičemž v té době, kdy jí o tom vyprávěla, to již bylo po osmé. Ona jí na to sdělila, že pokud tak neučiní, tak až jí obžalovaný napadne po jedenácté, ona sama to půjde nahlásit na policii.

Dále se svědkyně vyjádřila k pejskovi, který s nimi žil asi pět let a jmenoval se Fík. Uvedla, že pejsek byl miláček jejich rodiny, všichni ho měli moc rádi, nikdo mu nikdy neublížil a nikdy neměl žádné zdravotní potíže. Byl naprosto v pohodě, veselý a hravý až do doby, než se k nim nastěhoval obžalovaný. Sestra se jí postupně začala stěžovat, že ho obžalovaný při venčení nenechá vyčůrat, a když si poté pejsek uleví doma, trestá jej tím, že mu v tom vymáchá čumáček, naplácá mu a dokonce jej několikrát i nakopí. Pejsek je velice plachý, ze strachu před obžalovaným zalézá pod stůl atd., prostě se z pohodového a zdravého pejska stala ustrašená hromádka nervů. Jednou, když si ho chtěla vzít sestra do náruče, pejsek velmi kňučel, jak nemohl chodit, ale máma to připisovala

bolesti zad. I ona sama měla možnost vnímat obrovskou změnu v jeho chování, protože pejsek, který jí běžně radostně vítal, najednou odmítal vylézt z pod stolu a když ho konečně přemluvila a přesvědčila, že mu nic nehrozí, vstoupil do dveří obžalovaný a on zase okamžitě zalezl a už nevylezl. Nakonec to s pejskem skončilo špatně, když někdy počátkem března 2013 náhle zemřel. Jí bylo hned jasné, že ho má na svědomí obžalovaný a když to sdělila mámě, ona s tím souhlasila. Potvrdila to i pitva, ze které vyplynulo, že pejsek byl dlouhodobě týrán, respektive fyzicky napadán, a že nakonec zemřel na vnitřní krvácení po úrazu způsobeném nakopnutím nebo silným úderem. Svědkyně si v této souvislosti také vzpomněla na situaci, kdy nějakou dobu po smrti pejska navštívila svojí mámu a řekla jí v přítomnosti jejího manžela (obžalovaného) něco v tom smyslu, že doufá, že se s ním rozvede, když zabil Fíka, na což obžalovaný zareagoval tak, že na ni začal štěkat. Bylo jasné, že i když česky moc neumí, zjevně rozuměl tomu, že hovořila o pejskovi, neboť ho nazvala jménem a to, že začal štěkat, brala jako jasnou provokaci. Svědkyně uzavřela, že z její mámy, která byla vždy rázná a nebojácná, se za dobu života s obžalovaným, stala vystresovaná a ustrašená žena, která se neustále za něco omlouvala.

Další **svědkyně**, matka poškozené [REDAKCE], [REDAKCE] se před soudem vyjádřila v podstatě shodně jako svědkyně [REDAKCE]. Potvrdila jednak incident s cigaretou na balkoně, o kterém se dověděla od vnučky [REDAKCE] a jednak opakované napadání a škrčení její dcery, o němž jí řekla dcera sama, která přiznala nejen agresivní chování obžalovaného vůči ní, ale také vůči dětem a pejskovi, který s nimi žil ve společné domácnosti. Svědkyně se s obžalovaným nikdy nesešla a všechny informace o jeho chování měla od své vnučky [REDAKCE], své dcery příp. od jejích kamarádek. Takto se dozvěděla také o konfliktu na svatbě, o tom, že má dcera zakázáno kouřit, telefonovat, stýkat se s kýmkoliv bez dovolení obžalovaného atd. Domnívá se, že celá svatba byla účelová, protože jak jí dcera sdělila, obžalovaný potřeboval získat pobyt v Evropské unii, neboť mu končily víza v Německu. Jak se ale ukázalo později, nebyla to pravda. Obžalovaný má víza až cca do listopadu 2016. Svědkyně dále vyjádřila, že si je vědoma toho, že její dcera (poškozená) se do obžalovaného zamilovala, úplně ztratila hlavu a rozhodla se mu pomoci, aby se nemusel vrátit do [REDAKCE]. Nakonec nejen, že (dcera) celou svatbu zorganizovala, zajistila ale i zaplatila a kvůli tomu se i zadlužila. Když s dcerou o chování obžalovaného k ní hovořila, tato jí sice přiznala, že je od svatby stále agresivnější, ale neustále mu dávala nějaké šance. Nakonec to vyvrcholilo smrtí pejska Fíka, kdy jí dcera zavolala, že chce, aby byla udělána pitva, neboť je přesvědčena, že ho zabil obžalovaný. Svědkyně dále popsala, jak od [REDAKCE] věděla, že vztah obžalovaného k pejskovi je velice nenávistný, což se projevovalo tím, že se ho snažil několikrát nakopnout, či uhodit, kdy pejsek z něj měl takový strach, že před ním utíkal, schovával se a taky se počurával. Zřejmě právě toto chování obžalovaného vedlo její dceru k závěru, že právě on pejska usmrtil. Pitva nakonec potvrdila, že psík zemřel na následky vnitřního krvácení způsobeného nakopnutím nebo úderem tupým předmětem a za obrovského utrpení. Dále svědkyně popsala zdravotní stav své dcery poškozené [REDAKCE] ve shodě s tím, co uváděla ona sama při výslechu a její finanční situaci, která nebyla nijak povzbudivá, když jí její manžel (obžalovaný) žádným způsobem nepřispíval na domácnost a musela ji i nadále podporovat ona. Po smrti pejska se dcera chtěla s obžalovaným rozvést, ale nakonec se to rozmyslela s tím, že mu nechce ublížit, že nechce, aby se musel vrátit do [REDAKCE], protože je to chudá země a že by mu tedy chtěla dát ještě jednu šanci. Svědkyně uzavřela, že v důsledku neshod způsobených chováním obžalovaného její dcera v podstatě přišla o obě děti, když se nejdříve odstěhovala její starší dcera, neboť nesouhlasila se svatbou matky s obžalovaným a posléze i její mladší dcera, která v současné době žije u svého otce a jejíž prospěch ve škole se, v důsledku toho, co se v rodině odehrávalo, podstatným způsobem, zhoršil.

K prvnímu incidentu, k němuž došlo již o svatební dnu poškozené, soud vyslechl **svědka** [REDAKCE], který mu byl účasten. Svědek vypověděl, že se s poškozenou zná asi šest sedm let, jsou přátelé a delší dobu u ní měl uschovanou kytaru, kterou dlouhodobě nepotřeboval, neboť si pořídil kytaru novou a fakticky ji tak půjčil jejímu bývalému příteli [REDAKCE]. Předmětného dne se mu ozval kamarád, který ho poprosil, zda by mu jí mohl zapůjčit a proto zavolal [REDAKCE] (poškozené), s dotazem, kdy si jí může vyzvednout. Ona mu sdělila, že se sice vdává, ale když přijde v odpoledních hodinách, bude doma její dcera. Jelikož odpoledne u [REDAKCE] doma nikdo nebyl, tak když se večer vracel z hraní a všiml si, že se u ní v kuchyni svítí, zazvonil na domovní zvonek. Je pravda, že již bylo kolem půlnoci, ale vzhledem k tomu, že se s [REDAKCE] obvykle setkávali až poté, co skončil hraní a navíc v kuchyni svítilo světlo, neměl pocit, že by šel nevhod. S kytarou přiběhl (jako první) obžalovaný, který na něj španělsky řval, že je teď jejím manželem, tak ať k nim už nechodí a kytaru si nechává někde jinde. Snažil s ním nějak klidně promluvit, ale bez úspěchu a tak odešel. Od té doby se už neviděli.

Svědčyně [REDAKCE] před soudem popsala, jak v listopadu 2012 společně se svojí mladší dcerou navštívila poškozenou. Viděla jí zhruba po roce, a když jí spatřila, byla jejím zjevem zděšena. Mluvila tiše, na krku měla velké modřiny a na očích černé brýle. Vypadala velice ustarané a pejsek, kterého měla sebou, vypadal velmi ustrašeně. Sdělila jí, že je vůbec ráda, že pejsek chodí, protože manžel ho nemá rád a občas ho proto nakopne, když nedávno byl dokonce v bezvědomí. Bylo evidentní, že má o něj veliký strach. V podstatě hned v úvodu jí upozornila na to, že manžel je velice nemocný a že, ač je doma, nebude se s ním moci seznámit. Přesto se domnívala, že ho alespoň pozdraví. Šly tedy společně do bytu, kde si v kuchyni několik hodin povídaly. [REDAKCE] byla velice vystresovaná, pobíhala sem a tam, chvíli byla v kuchyni, chvíli zase u svého manžela. Bylo zjevné, že se necítí dobře. K modřinám na krku jí sdělila, že manžel, který je velice žárlivý a nábožensky založený, jí včera škrtil tak, že si myslela, že to nepřežije, což nebylo poprvé. Říkala jí také, že nesmí kouřit, nesmí chodit ven, nesmí telefonovat, psát zprávy, musí se manžela neustále na všechno ptát atd. Pochopila, že je velice izolovaná a snažila se jí vysvětlit, že si to nesmí nechat líbit, že se zde jedná o týrání a že s tím musí něco udělat. Když přišla domů [REDAKCE] řekla jí, že ona je první návštěva, kterou [REDAKCE] (obžalovaný) do bytu pustil. Strávila tedy toho dne u poškozené celkem pět a půl hodiny a obžalovaný za celou tu dobu nevylezl ze svého pokoje. Když odcházely a [REDAKCE] s dcerou je šly vyprovodit, po celou dobu se snažila vyříditi si nepřijaté hovory, esemesky atd., přičemž obvolávala své příbuzné a známe s tím, že když je doma nemůže mluvit, proto volá teď, když má šanci. V době, kdy si [REDAKCE] vyřizovala hovory, ona komunikovala s [REDAKCE] a ta jí potvrdila, mimo jiné také to, že našla pejska Fíka v bezvědomí, že mu obžalovaný neustále ubližuje, že o něj má strach atd. Následně svědkyně potvrdila, že po smrti pejska se snažila poškozené pomoci, snažila se jí přimět k tomu, aby obžalovaného opustila, aby zachránila sebe i děti. Ona jí to sice přislíbila, ale nakonec to neudělala, což ale nebylo žádným překvapením, neboť se zachovala tak, jako většina obětí. Skončilo to tedy tím, že s ní poškozená úplně přestala komunikovat a jediné pozitivum bylo, že její dcera [REDAKCE] u nich v rodině trávila stále více času, přičemž tyto návštěvy, ji neustále utvrzují v tom, že soužití [REDAKCE] s jejím manželem je problémem zejména pro její děti. Všimla si například, že [REDAKCE] byla velice překvapená z toho, že si může vzít k jídlu na co má chuť, použít pastu na zuby, kterou chce, kartáček na zuby, který se jí líbí a že se tedy nemusí na všechno ptát a všechno mít zvlášť dovoleno. Prostě byla evidentně překvapená z toho, že o některých věcech si může rozhodnout sama, bez dovolení někoho jiného. Na závěr svědkyně označila poškozenou jako člověka velice dobrosrdečného, který by byl schopen pro ostatní lidi udělat cokoli (myšleno doslovně) a jít téměř až za jakékoliv hranice, dokonce se úplně obětovat.

Svědkyňe [redacted] která je nejbližší přítelkyní poškozené [redacted] před soudem uvedla, že o peripetiích vztahu obžalovaného s poškozenou ví právě od ní. Asi rok před svatbou jí [redacted] řekla, že má přítele, za kterým jezdí do Německa. Popsala ho jako velice hodného, mladého muže studujícího na univerzitě. Následně jí asi tak měsíc - čtrnáct dní před svatbou oznámila, že se bude vdávat a že by byla ráda, kdyby jí byla na svatbě svědkem. Celá ta svatba jí připadala nějak velmi narychlo, na což jí [redacted] sdělila, že to musí být rychle, protože na to tlačí druhá strana, kvůli německým vizům. To se jí nelíbilo, proto se jí snažila od svatby odradit. Bohužel neúspěšně. Nakonec jí tedy slíbila, že se svatby zúčastní jako její svědek, ovšem poté, co již před obřadem byl její budoucí manžel velice nepříjemný, arogantní a našťvaný, rozhodla se, že jí svědčit nebude. Svědkem tedy byla jejich společná kamarádka [redacted]. Svatba (kterou celou platila [redacted] a jelikož na to neměla, půjčila ji nejen od ní ale zřejmě i od banky) tedy proběhla, ale vůbec se nevydařila, protože pan M. [redacted] všechny pozurázel, jelikož se mu nelíbilo, že svatební hosté (ženského pohlaví) kouří a požívají alkoholické nápoje. Celé se to neslo v tom duchu, že pro něj nejsou přátelé [redacted] dobrá partie a tak nakonec odjeli dříve. Svědkyňe dále popsala, jak se jí poškozená postupně svěřovala s tím, že jí obžalovaný asi šest - sedmkrát škrtil, nebo jak ona říká „chytil pod krkem“ (přičemž jednou tak silně, že měla opravdu velký strach), několikrát jí dal facku (přičemž jednou dokonce tak silnou, že na chvíli ztratila paměť a zřejmě měla i lehčí otřes mozku), popálil cigaretou (když přišel na to, že kouří, proto se to snažila zakrývat tím, že si neustále čistila zuby, natírala se krémy, nosila pokrývky hlavy) atd. Ovšem nikdy od poškozené neslyšela, že by se jí obžalovaný za své jednání omluvil, naopak se neustále omlouvala ona jemu a dokonce si jeho chování kladla za vinu. Svědkyňe také potvrdila, že s ní poškozená nesměla kamarádit, že pokud se stýkaly, tak vždy obžalovanému musela říct nějakou výmluvu, telefonovala jí tajně, aby o tom obžalovaný nevěděl, přičemž ona sama (svědkyňe) se jí volat jako první neodvážila, protože věděla, že by z toho měla problémy. K dotazu obhájce, zda si všimla nějakých stop napadení na poškozené, uvedla, že kromě stopy po uhašení hořící cigarety na krku si žádných dalších stop nevšimla. Doplnila však, že poškozená k ní nechodila vždy bezprostředně po napadení, a jelikož se vídaly sporadicky cca jednou za čtrnáct dnů až za měsíc, tak zřejmě i pokud by nějaké stopy měla, již by nebyly vidět. Dále si svědkyňe vzpomněla, jak poškozená dávala obžalovanému jakási ultimáta, která vyplývala z toho, že si jednotlivá napadení počítala a více méně sama pro sebe proklamovala, že pokud těch napadení bude více než .... (přičemž jejich počet neustále zvyšovala), tak se s ním rozvede, což samozřejmě nikdy neučinila, přestože její posuvnou hranici překročil obžalovaný opakovaně. Naopak, přes všechno, co jí obžalovaný způsobil, jej chce zpátky, nechce mu ublížit, nechce, aby se musel vrátit do té chudé země, odkud pochází, a pořád doufá, že miluje i on jí.

Pokud jde o pejska Fíka, poškozená jí sdělila, že byl velice vystrašený, kdykoliv obžalovaný kolem něj jen projde, neustále se schovává a nejméně jednou slyšela, jak pejsek z ničeho nic hodně zakňučel, z čehož usuzovala, že jej zřejmě obžalovaný napadl. Někdy v březnu 2013 jí celá vyděšená volala, že jí asi Fíka zabil a proto s ním šla na pitvu, která potvrdila, že pejsek zemřel po silném úderu nebo nakopnutí.

Svědkyňe dále popsala poškozenou shodně jako všichni před ní slyšení svědci, a sice jako člověka velmi dobrosrdečného, charitativního, s tendencí neustále o někoho pečovat, starat se a někomu neustále pomáhat. Ustrašená nikdy předtím nebyvala, naopak byla vždy hrdá a rázná. Jak jí mohla nejen ten poslední rok, ale v průběhu celého jejich letitého přátelství sledovat, dospěla k závěru, že její psychický stav se za poslední rok života s obžalovaným značně zhoršil.

Svědkyňe [redacted] další kamarádka poškozené [redacted] před soudem uvedla, že se asi před třemi lety od poškozené dozvěděla o známosti, za kterou jezdí do Německa a někdy na jaře roku 2012 jí oznámila, že se bude vdávat a pozvala ji na svatbu. Datum svatby se různě měnilo a nakonec se konala v srpnu, neboť její budoucí manžel (obžalovaný) měl

mít nějaké problémy s vízem v Německu a tak potřeboval, aby již v září byli manželé. Poté, co přijela na svatbu, se dozvěděla jednak to, že tam nebude maminka poškozené, neboť se svatbou nesouhlasí, ale také to, že jejich společná kamarádka paní [REDAKCE] se rozhodla, že poškozené svědčit nebude, neboť se domnívá, že pan M [REDAKCE] si chce sňatkem pouze zajistit české občanství a také proto, že se chová neurvale jak k [REDAKCE] tak i k ostatním. Jelikož [REDAKCE] o svatbu velmi stála, souhlasila, když jí požádala, aby jí šla svědčit. Účastnila se však pouze obřadu a poté odjela pryč, oslavy se již neúčastnila. Od svatby již poškozenou neviděla, ale udržovaly spolu občasný telefonický kontakt. O chování obžalovaného k poškozené se dovídala vesměs od její dcery [REDAKCE] (která u nich trávila stále více času, protože jednak měli stejně starou dceru a jednak se od svatby doma necítila bezpečně) a někdy také od poškozené, když na přímý dotaz sama některé skutečnosti potvrdila. Komunikovala s ní tedy pouze telefonicky, a to jen do doby, co měla pejska. Jelikož doma telefonovat nemohla, neboť jí to manžel zakazoval, volala jí kdykoliv šla s pejskem sama ven. Od [REDAKCE] se tedy postupně dovídala, že obžalovaný její maminku fyzicky napadá, křičí na ní, zakazuje jí kouřit, telefonovat, stýkat se s kamarády apod. Od ní také ví, že jednou, když zákaz kouření porušila a obžalovaný na to přišel, típnul jí cigaretu o krk. Nakonec jí to potvrdila i poškozená, ovšem chování svého manžela omlouvala tím, že jelikož porušila slib, tak si to zasloužila. Stejně jako v tomto případě, svého manžela neustále a za všechno omlouvala, přičemž argumentovala tím, že to není tak zlé, že on je pouze temperamentní a silně nábožensky založený a reaguje tak proto, že jej nějakým způsobem rozzlobila a tudíž jeho chování zavinila, respektive vyprovokovala. Tvrdila, že svého manžela bezmezně miluje a že je ochotna v podstatě udělat cokoli, aby se cítil lépe, aby nemusel odejít zpět do [REDAKCE] aby bylo všechno v pořádku.

Svědkyňě dále popsala, jak se od [REDAKCE] dověděla o smrti pejska i o tom, jak jej obžalovaný neměl rád, jak na něj byl zlý, jak jej několikrát uhodil či nakopl, což mu následně způsobovalo problémy s chůzí. Když poté hovořila s poškozenou, ta se dušovala, že je to poslední kapka a že se s obžalovaným rozvede. Nakonec to však neudělala, a když se jí pokoušela kontaktovat, tak byla absolutně bez šance, protože buď jí telefon nevzala, anebo když jí ho náhodou vzala, tak jí zašeptala, že nemůže mluvit a zavolá později, ale neučinila. Po smrti pejska v podstatě jejich veškerý vzájemný kontakt ustal.

Svědkyňě uzavřela, že ona sama žádné stopy násilí na poškozené neviděla, a sice proto, že se s ní od svatby fyzicky nesešla. Pokud ví, tak [REDAKCE] viděla na vlastní oči pouze ten jediný útok, když obžalovaný poškozenou popálil hořící cigaretou. V ostatních případech u mámy viděla podlitiny na tváři, nebo na krku, slyšela křik a tak nebylo těžké si dovodit, co se vlastně doma děje.

Svědkyňě [REDAKCE] před soudem vypověděla shodně jako poškozená, pokud jde o její první a poslední návštěvu u ní doma za přítomnosti obžalovaného. Uvedla, že rovněž bydlí na [REDAKCE] a tak se občas, když šla například na poštu do [REDAKCE] u poškozené zastavila. Takže jako obvykle i tentokrát na poškozenou zazvonila a ona jí pozvala nahoru. Když vystoupila z výtahu, slyšela nějaký křik ve dveřích, a když vstoupila dovnitř, viděla obžalovaného, jak intenzivně gestikuluje a křičí na poškozenou, která se ho snažila uklidnit. Sice jim nerozuměla, protože hovořili španělsky, ale zřetelně viděla, jak obžalovaný s poškozenou velmi direktivně zatřásl a řekl jí něco v tom smyslu, jako že to bude tak, jak řekl. [REDAKCE] se jí okamžitě začala omlouvat a vysvětlovat, že manžel je rozčilený proto, že mají dobu oběda a přišla tak nevhod. Jelikož bylo kolem druhé hodiny odpoledne, nemohla tušit, že zrovna obědvají. Obžalovaný ji tedy vyzval, aby odešla a pokud je bude chtít ještě navštívit, ať se objedná, alespoň takto jí to přeložila poškozená. Svědkyňě připustila, že vzniklou situaci úplně neustála, a když odcházela, ukázala obžalovanému prostředníček s dovětkem, zda tomuto rozumí. Poškozená za ní ještě běžela po schodech a omlouvala se, na což jí ona řekla: „Ke mně přijď kdykoliv, ale mě už tady neuvidíš“. Toto bylo tedy její první a poslední setkání s obžalovaným.

O svatbě poškozené se dozvěděla předem, ale protože s ní nesouhlasila, neúčastnila se jí.

Nejvíce jí na tom vadilo, že měla dojem, že obžalovaný chce pouze získat české státní občanství. Rovněž věkový rozdíl mezi manžely, jí připadal neúměrně veliký. O tom jak se k [REDAKCE] obžalovaný choval, se dovídala od společných kamarádek, zejména od [REDAKCE] která s ní byla v častějším kontaktu. Takto se doslechla, že jí měl pálit cigaretou, škrtit a rovněž týrat jejich psa. Když se následně po výsleších na policii s [REDAKCE] viděli, zeptala se jí, zda ji obžalovaný někdy škrtil a ona jí na to odpověděla, že ne. Když se zeptala, zda měl někdy své ruce kolem jejího krku, na to odpověděla, že ano a dokonce několikrát. Na dotaz, zda dokáže vysvětlit rozdíl mezi tím, když někdo někoho škrtí a tím, když někdo drží někoho pod krkem, již ale žádnou odpověď nedostala. Když se jí snažila přimět k tomu, aby se svým životem něco dělala, nebo že jinak zřejmě přijde nejenom o pejska, ale i o děti, tak [REDAKCE] stále reagovala tak, si uvědomuje, že musí něco udělat, ale nakonec vlastně nic neudělala.

Pokud jde o navrhovaný výslech [REDAKCE] dcery poškozené, **svědkyně** [REDAKCE] [REDAKCE] soud k němu vzhledem k okolnostem a zejména k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská a dorostová psychiatrie, dle kterého vzhledem k riziku další traumatizace je účast nezletilé u soudu včetně jejího výslechu naprosto nevhodná, nepřístupil. Místo toho ve smyslu ustanovení § 102 odst. 1, 2 trestního řádu rozhodl o tom, že se protokol o jejím výslechu v přípravném řízení před soudem přečte. Svědkyně [REDAKCE] v něm za přítomnosti soudce nejdříve popsala, jak se její maminka (poškozená) seznámila se svým současným manželem (obžalovaným), jak s ním udržovala vztah i v době kdy u nich doma bydlel mamky přítel [REDAKCE] který s nimi sdílel společnou domácnost zhruba devět let a jak ten vztah dne [REDAKCE] vyvrcholil svatbou. Dále svědkyně podrobně popsala svatební den shodně, jako její starší sestra [REDAKCE], její máma, její přítelkyně a de facto jako všichni ostatní slyšení svědci. Hovořila o nespokojenosti obžalovaného s velikostí vozidla, které je převáželo na svatbu, s množstvím svatebčanů, které si mamka pozvala a dále s večerní návštěvou kamaráda mamky, který si přišel pro kytaru. Hovořila také o tom, jak se od mamky postupně dovídala, že má zakázáno telefonovat, kontaktovat se s kamarádkami, s rodinou, kouřit atd. Popsala, jak například volala babička a maminka jí telefon nezvedla a později jí řekla, že nemůže brát hovory a že jí zavolá, až bude sama. Byla dokonce při tom, když mamince volala sestra a poté, co hovor ukončily, tak obžalovaný udělal obrovskou scénu, kdy na ní začal španělsky něco křičet, přičemž ona pochopila jenom slova „stupida kráva“. Po několika dnech soužití vypožorovala, že obžalovaný se chová špatně také k jejich pejskovi, a sice mimo jiné tak, že když jej společně venčili, tak ho táhl na vodítku a nenechal ho vyčurat se, a když se pejsek vyčural v bytě, tak mu vytřel čumák v moči a naplácal mu. Když mu říkala, ať toho nechá, sdělil jí, že toto pes dělat nemůže a že si to tedy zaslouží. Někdy v říjnu roku 2012 mámě řekla, že se jí nelíbí, jak se pan M. [REDAKCE] chová k ní i k pejskovi a rozhodla se odejít k babičce, kde zůstala asi tři měsíce. V té době se zprostředkovaně od kamarádky maminky paní [REDAKCE] přes babičku dozvěděla, že pan M. [REDAKCE] měl maminku napadnout asi desetkrát, přičemž jí mimo jiné měl škrtit a mlátit jí hlavou o stěny výtahu, když pozdravila uklízeče na chodbě. Svědkyně dále popsala, jak našla doma mrtvého pejska, kterého musel nakopnout obžalovaný, neboť nikdo jiný doma nebyl a z pitevní zprávy vyplynulo, že zemřel právě na následky nakopnutí nebo úderu a dále také, jak byla přítomna tomu, když obžalovaný mamce uhasil hořící cigaretu na krku. Uvedla, že maminka všechno jeho chování neustále omlouvala tím, že jej k tomu vlastně vyprovokovala a že si tedy za to může sama. Pohovořila rovněž o různých zákazech, které její maminka (poškozená) od obžalovaného měla, a sice o zákazu stýkat se s rodinou a přáteli, telefonovat s nimi, používat facebook, trávit s ní více času, chodit ven bez jeho svolení či doprovodu, kouřit, pít kávu atd. Ke vztahu maminky k obžalovanému uvedla, že jej stále miluje a že žije ve vlastním světě, ve kterém za vše špatné co udělá on, může ona. Neustále touží po tom, aby jí měl někdo rád, ale vůbec jí nedochází, že právě ona se sestrou ji mají rády.

Ve věci byly **vypracovány celkem čtyři znalecké posudky**, z toho dva z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie k posouzení duševního stavu obžalovaného a poškozené [REDAKCE] a dva z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská a dorostová psychiatrie k posouzení duševního stavu dcer poškozené - [REDAKCE] a [REDAKCE]. Pokud jde posledně jmenované, oba byly se souhlasem státního zástupce a obžalovaného v hlavním líčení přečteny, kdežto znalecké posudky týkající se obžalovaného a poškozené byly v rámci hlavního líčení doplněny výslechy znalců, kteří je vypracovali.

Ze závěrů **znaleckého posudku týkajícího se svědkyně [REDAKCE]** (mladší dcery poškozené) soud zjistil, že její současný zdravotní stav je dobrý, ovšem po psychické stránce jsou patrné lehké příznaky reaktivní poruchy - [REDAKCE] přizpůsobení, která jednoznačně souvisí s prožitými událostmi a nelze zde vyloučit rozvoj závažnější poruchy nálady, posttraumatické poruchy nebo rizikového chování v partě, které nahrazuje nedostatečnou emoční podporu ze strany rodiny. Jsou u ní patrné příznaky jako nervozita, neklid, úzkost, plačtivost, lítostivost, obavy z budoucnosti, ambivalentní vztah k matce, nejisté sebehodnocení a sklon k úniku do party vrstevníků. Vhodná by zde tedy byla dlouhodobá psychologická podpora a rodinná terapie, která by se mohla pokusit o nápravu vztahu matky a dcery. Vztah svědkyně k pravdě je v pásmu očekávané sociální vývojové normy a je schopna obecně správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Sklon k patologické lhavosti nebo účelovému blokování či zkreslování prokázán nebyl. Vztah svědkyně k obžalovanému, je jednoznačně negativní, přičemž není schopna najít žádné jeho pozitivní vlastnosti a zážitky ze společného soužití, kdy nelze vyloučit, že s ním žádné pozitivní situace nezažila. Z jeho návratu má obavy. Její vztah k matce, je ambivalentní, kdy jí má velice ráda, ale vyčítá jí její nezáměr a preferenci partnera před zájmy dětí. Účast svědkyně u soudu je naprosto nevhodná, vzhledem k velkému riziku další traumatizace a dalšího narušení vztahu mezi matkou a dcerou.

Ze závěrů **znaleckého posudku týkajícího se svědkyně [REDAKCE]** (starší dcery poškozené) soud zjistil, že tato nevykazuje příznaky duševní choroby nebo poruchy a nejsou přítomny ani známky závislosti na návykových látkách. Přesto však prožité události nepochybně ovlivnily její vývoj a můžou být z hlediska další prognózy velmi rizikové. Svědkyně je schopna jak obecně, tak i vzhledem k vyšetřované události správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Její vztah k pravdě je v pásmu očekávané sociální normy, tedy bez narušení. Na základě provedené analýzy specifické věrohodnosti lze u ní stejně, jako u její mladší sestry, konstatovat, že její výpověď podanou k předmětným událostem lze v základních rysech a s vysokou pravděpodobností považovat za prožitou. Sklony k patologické lhavosti ani jiné fenomény ovlivňující zásadním způsobem její vztah k pravdě prokázány nebyly. Její vztah k obžalovanému je jednoznačně negativní. Má sice obavy z konfrontace s ním, ale přesto si přeje před soudem vypovídat, neboť má pocit odpovědnosti a potřebu aktivně dokončit vedený spor. Její vztah k (matce, je rovněž jako u její sestry ambivalentní, má sice snahu jí chránit, ale kritizuje její snadnou ovlivnitelnost a neschopnost se bránit a přebírá tak iniciativu za ní.

Oba znalci, kteří vypracovávali posudek na obžalovaného i poškozenou, a sice znalec psychiatr - MUDr. Gabriela Leblová a znalec psycholog - Doc. PhDr. Marek Preiss, PhD. byli před soudem vyslechnuti, a sice nejdříve **k duševnímu stavu obžalovaného** a posléze k duševnímu stavu poškozené. **Znalkyně MUDr. Leblová** v plném rozsahu odkázala na písemné vyhotovení svého znaleckého posudku, jehož závěry shrnula tak, že obžalovaný netrpí žádnou významnou forenzní duševní poruchou, nebyla u něj zjištěna ani závislost na psychoaktivních látkách, jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti nebyly v době činu nikterak ovlivněny, a proto žádný typ ochranného léčení nenavrhuje. Znalkyni psychiatra následně před soudem doplnil **znalec** psycholog

Doc. Preiss, který uvedl, že struktura osobnosti obžalovaného byla zjištěna bez zjevné poruchy podle mezinárodní klasifikace nemocí. Pokud bude trestná činnost prokázána, mohou být nápadné způsoby chování ve schopnosti navazovat úzké intimní vztahy, a sice majetnický vztah k manželce a nedostatek empatie. Pokud se jedná o úroveň ovládnutí agresivity obžalovaného, znalec dospěl k závěru, že je schopen se ovládat a kontrolovat, pokud sám bude chtít, tedy například, když má nějaký cíl, tak je schopen se ovládat natolik, aby toho předmětného cíle dosáhl. Proklamuje tradiční hodnoty, a sice rodinu a práci. Z obranných mechanismů je nejpravděpodobněji přítomno popření, kdy má tendenci nepřipouštět si, že by jeho chování vůči partnerce bylo nějak závadové či škodlivé. Jeho obecná věrohodnost je, vzhledem k jeho intelektu, v rámci normy, bez klinicky významné psychopatologie. K možnosti resocializace obžalovaného znalec uvedl, že jelikož u něj nebyla zjištěna porucha osobnosti, tak se tato jeví spíše dobrá, ovšem na druhou stranu jelikož byla zjištěna jeho majetnická vazba na manželku, nepřipouštějící si žádné provinění nebo pochybení ve vztahu k ní, s představou, že tento vztah bude i nadále pokračovat podobným způsobem jako do současnosti, by v tomto směru viděl resocializaci jako špatnou.

Oba tito znalci se následně vyjádřili **k duševnímu stavu poškozené** [redacted] přičemž v plném rozsahu odkázali na svůj znalecký posudek v tomto směru a každý z nich shrnul závěry týkající se jeho specializace. **MUDr. Leblová uvedla**, že v předmětné době, tedy v době spáchání trestného činu byla u poškozené přítomna [redacted] lehkého stupně a dále došlo k rozvoji [redacted] Rozvoj [redacted] souvisí s poruchou [redacted] a naproti tomu rozvoj [redacted] souvisí s rozvojem vztahu s obžalovaným. Ač může symptomatika těchto dvou poruch pro laika vypadat velice podobně, ve skutečnosti mají úplně jinou logiku, přičemž významné je zde to, že [redacted] podstatně změnil vztahování postiženého jak k sobě, tak k celému světu, ve smyslu velkého mínusu, kdežto u [redacted] k těmto změnám nedochází. Lidé postižení [redacted] tak žijí velice ochuzený a emočně velmi pozměněný život. Pokud jde o vzájemnou koexistenci těchto dvou poruch u poškozené, znalkyně uvedla, že existence [redacted] nepřispěla k rozvoji [redacted] a neměla žádný vliv na její další rozvoj. Přesný okamžik, kdy u poškozené došlo k [redacted] v žádném případě nelze určit, ovšem je zřejmé, že její symptomatika je navázána na její vztah s manželem. Z psychiatrického hlediska je [redacted] těžkou újmou na zdraví. Vychází z hloubky poškození psychiky lidí trpících touto poruchou, která se následně odráží v mezinárodní klasifikaci nemocí. Pokud se tato porucha rozvine a je diagnostikována jedná se vždy o těžkou újmu na zdraví. Léčí se obvykle medikamentózně a psychoterapií. Prognóza duševního stavu poškozené se z psychiatrického hlediska jeví jako nepříznivá a znamená, že je zde pravděpodobná chronifikace [redacted] Poškozená je sice schopna trestního řízení se zúčastnit a chápat jeho smysl, ale do jejího vztahování a do jejího postoje k celé té záležitosti bude významně kopírována zjištěná [redacted] (z psychiatrického hlediska), respektive zjištěný syndrom týrané ženy (z psychologického hlediska). Poškozená tedy utrpěla psychické trauma ve smyslu syndromu týrané osoby a toto trauma ovlivnilo výrazným způsobem její chování a prožívání ve smyslu závislosti, nesamostatnosti, podléhání partnerovi, tj. celkově ve smyslu snížení samostatnosti, popření a zanedbání potřeb dalších blízkých osob, především vlastních dětí. Zjištěná [redacted] narušuje běžný způsob existence a zvyklostí, kdy má celkově negativní dopad na prožívání sebe sama a vztahování se k okolí. V tomto konkrétním případě se uvedené projevuje tím, že poškozená interpretuje chování obžalovaného tak, že rozhodně není týraná, že bylo všechno v pořádku a pokud se obžalovaný i něčeho dopustil, tak to byla její vina, protože udělala něco špatně. Tato naprostá distorze toho, co se stalo a její následné hodnocení je u poškozené homogenně dáno, přičemž i při velice nepříjemné konfrontaci se znalkyní si po celou dobu udržela úsměv na tváři a společenské dekorum. Její emoční

doprovod zde vůbec nereagoval na změnu v projevu znalkyně, který byl značně nepříjemný, a poškozená nakonec odcházela s tím, že jí děkuje za příjemné setkání. Dle znalkyně jsou tady toto naprosto jasné známky plynoucí právě z [REDAKCE]. Tato porucha nakonec způsobí to, že postižený přestane ve svém nitru téměř existovat, sám dojde k přesvědčení a pocitu, že vlastně nemá žádná práva a že jediné co je podstatné a na čem tedy záleží, jsou pozitiva pro toho druhého. V podstatě přestane jako „JÁ“ existovat a fungovat. **Znalec** psycholog – **Doc. Preiss** ve vztahu k poškozené doplnil, že její osobnost je celoživotně v rámci širší normy, je schopna se adekvátně ovládat, přiměřeně participovat na společenském životě, je ale spíše introvertní a sensitivní. Žádné výraznější známky kognitivního deficitu znalec u poškozené nezjistil, vyjma mírného oslabení paměťových funkcí, které přičítal především nižší motivaci při zkoušce. Zjistil dále dobrou úroveň všeobecných informací, kvalitní odhad kognitivní, a pokud jde o úzkostné příznaky, ty poškozená zcela neguje, přičemž uvádí mírně zvýšené subjektivně vnímané depresivní příznaky (a sice smutek, únavu, menší chuť k jídlu, ztrátu zájmu o sex, atd.). V průběhu rozhovoru se u poškozené dále objevovaly, a to opakovaně, latence v odpovědích, respektive odpovědi všeobecné či neurčité a další znaky svědčící o opatrnosti ve sdělování informací. Patrná je zde tendence odpovídat sociálně žádoucím způsobem a rozporuplně. Případné problémy v rodině poškozená bagatelizovala, vyjadřovala se převážně obecně, opatrně a na přímé otázky s latencemi. Patologická lhavost jako součást poruchy osobnosti zjištěna nebyla a obecná věrohodnost u ní je v rámci normy. Společně s MUDr. Leblouovou tak dospěli k závěru, že poškozená trpí těžkou formou syndromu týrané osoby, neboť jsou zde přítomny příznaky spadající pod [REDAKCE] (například netečnost, otupělost, snížená dynamika reakcí, neschopnost vyjádření vzteku, tendence utíkat před konflikty, laskavost vůči útočníkovi, snaha manželovi vyhovět, atd.), dále jsou příznaky naučené bezmocnosti (například nejistota, nerozhodnost) a dále sebezničující reakce (například popírání viny útočníka, minimalizace následků, popírání skutečností, odmítání záchrany, atd.). Syndrom týrané ženy, respektive osoby, patří jak do psychiatrie, tak i do psychologie a jedná se o soubor výše uvedených příznaků, a sice [REDAKCE], naučené bezmocnosti a sebezničující reakce. Většinou to není tak, že by si osoba vůbec neuvědomovala, že je týrána, ale to zacházení s informacemi bývá značně rozporuplné, případně mění se v průběhu času podle toho jestli převládá náchylnost k partnerovi a snaha zakrýt jeho chování nebo jestli převládá snaha připustit si škodlivost chování partnera. Z toho jak poškozená popisovala chování obžalovaného v průběhu vyšetřování lze dovodit, že jej jako těžké příkoří nepovažuje, ovšem v těchto případech je takovýto postoj poškozené osoby obvyklý. Kdy přesně došlo k rozvoji syndromu týrané osoby lze určit jen těžko, neboť je to velice individuální, každopádně jej způsobuje nepřiměřené, většinou dlouhodobé, chování partnera, které lze popsat jako tyranizující. K rozvoji tohoto syndromu zřejmě došlo v době, kdy začalo jejich společné soužití v jedné domácnosti. Z psychologického vyšetření poškozené znalec usoudil, že nemá náhled na to, že vztah s obžalovaným je problematický a je prognóza z psychologického pohledu špatná v tom, že je tady další tendence k soužití ve společné domácnosti.

Dále byly v řízení před soudem provedeny **listinné důkazy**, které lze pro přehlednost rozdělit do třech skupin. Do první skupiny lze zahrnout listiny týkající se jednání specifikovaného pod bodem I. tohoto rozsudku, do druhé skupiny listiny týkající se jednání specifikovaného pod bodem II. tohoto rozsudku a do třetí skupiny listiny vztahující se k osobě obžalovaného. Pokud jde o první skupinu listinných důkazů lze sem především zahrnout písemná vyjádření poškozené, z nichž je patrný postupný přechod od uvědomování si závadovosti chování obžalovaného ve vztahu k ní, přes následné a postupné popírání existence tohoto chování až k částečnému připuštění si závadovosti v kontextu s jeho zlehčováním, respektive následným omlouváním či sebeobviňováním. Dále sem lze zahrnout SMS zprávy, které si vyměnila poškozená se svědkyní [REDAKCE] a z nichž je zřejmé, že poškozená se cítila obžalovaným natolik ohrožena, že

se snažila zajistit bezpečí mladší dcery a následný rozvod. S tímto důkazem přímo souvisí následné písemné prohlášení poškozené, právě o odhodlání podat žádost o rozvod, které je součástí spisové dokumentace. Dalšími podpůrnými listinnými důkazy zahrnutými do první skupiny jsou zprávy Úřadu městské části [REDAKCE] odbor humanitní – OSPOD a dále písemnosti zaslané Ministerstvem vnitra České republiky týkající se prověřování obžalovaného ze strany odboru azylové a migrační politiky. Z listin náležitých do druhé skupiny lze jako stěžejní označit lékařskou zprávu Veterinární ambulance HELP a pitevní protokol, z nichž vyplývá, že pes poškozené již při poslední návštěvě veterináře dne 13.02.2013 vykazoval známky, které nevylučují úmyslné zranění zvířete, a sice obtížně sedal, hůř chodil a byl apatický, a dále že k jeho úhynu došlo z důvodu akutní traumatické ruptury jater s následným vnitřním krvácením a selháním oběhové činnosti, přičemž toto poranění jater bylo způsobeno silným tupým úderem do pravé poloviny trupu, pravděpodobně nakopnutím, což zvířeti způsobilo nepřiměřené fyzické utrpení. Do třetí skupiny listinných důkazů týkajících se osoby obžalovaného lze zahrnout jednak opis rejstříku trestů a dále také zprávu z místa bydliště, přičemž žádný z nich nevykazuje záznam závadového charakteru.

Soud hodnotil všechny důkazy provedené v hlavním líčení podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém zvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl k závěru, že je nepochybné, že se obžalovaný jednání popsaného ve výroku tohoto rozsudku v bodech I. a II. dopustil. Přestože obžalovaný svoji vinu od počátku kontinuálně popírá, přičemž připouští pouze jakési nezávažné, neshody, které s manželkou měl a které vesměs pramení z kulturních a etnických rozdílů, má soud za to, že je bez nejmenších pochybností prokázána, jak výpovědi samotné poškozené, tak i výpovědi dalších celkem osmi slyšených svědků. Jednání obžalovaného popsané ve výroku tohoto rozsudku v zásadě potvrdili všichni svědci slyšení jak před soudem, tak i v přípravném řízení, ať již mu byli alespoň z části sami přítomni (účastní), nebo se o něm dozvěděli zprostředkovaně, a to nejčastěji od samotné poškozené [REDAKCE], případně jejich dcer, [REDAKCE] a [REDAKCE]. Stěžejním důkazem v tomto směru byla tedy výpověď poškozené, která ač k věci vypovídala opakovaně, pokaždé tak činila vesměs konsistentně, kdy bez ohledu na to v jakém stádiu bylo řízení a v jakém rozpoložení byla ona sama, a sice zda si uvědomovala závažnost jednání obžalovaného nebo byla zrovna ve stádiu popírání či omlouvání, nakonec vždy u výsledku popsala, jak se obžalovaný k ní skutečně choval. V kontextu ze závěry (výše detailně rozebraného) znaleckého posudku, dle kterého u poškozené došlo k rozvoji [REDAKCE] a poškozená tak trpí těžkou formou syndromu týrané osoby, lze z uvedené diagnózy dovodit určitou postupnou opatrnost při sdělování informací, dále pak tendenci na otázky odpovídat sociálně žádoucím, respektive očekávaným způsobem a zejména snahu o bagatelizaci celého problému, omlouvání obžalovaného a sebeobviňování. Na počátku prověřování celé věci poškozená vypovídala za účasti soudce velice podrobně a konkrétně o tom, jak se k ní obžalovaný po dobu celkem krátce trvajících manželství choval, když detailně popisovala, co měla zakázáno, resp. neměla povoleno, a co v případě porušení takového zákazu následovalo. De facto velmi přesně popsala četnost i druhy útoků ze strany jejího manžela nejen vůči ní, ale i vůči psíkovi, který s nimi žil ve společné domácnosti. Již v rámci tohoto prvního výsledku byla poškozená velmi detailně poučena o svých právech, zejména o tom, že může svojí výpověď odmítnout vzhledem k příbuzenskému vztahu k obžalovanému. Byla také upozorněna na to, že pokud by se přesto vypovídala rozhodla, je povinna vypovídat pravdivě, v opačném případě by se sama vystavovala nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivé svědecké výpovědi. Poškozená se tedy i přes všechna poučení vypovídat rozhodla a po skončení výsledku, prostřednictvím České pošty, zaslala policistce výsledek provádějící, písemné poděkování za její profesionální přístup. V kontextu s tímto, její následné zpochybňování průběhu předmětného výsledku několik dní poté, co byl obžalovaný vztah do vazby, soud vnímá jako způsob vedení obhajoby obžalovaného, do něhož byla poškozená zjevně zahrnuta. Přes tento i následné pokusy

obhajoby zpochybnit věrohodnost poškozené, případně obsah jejího prvotního výslechu, má soud za to, že poškozená si již od samého počátku uvědomovala, že vypovídá před orgány činnými v trestním řízení, uvědomovala si rovněž přítomnost soudce u výslechu a nutně si musela být vědoma toho, jaké to může mít na život obžalovaného následky. Ze spisu vyplývá, že poté, co poškozená měla možnost, s ohledem na časový odstup, kontaktu s obhájcem obžalovaného, respektive samotným obžalovaným, začala zdůrazňovat svůj nesouhlas s trestním stíháním obžalovaného, a to přesto, že již na začátku byla upozorněna na to, že v této trestní věci, není její souhlas vyžadován. V této souvislosti není bez významu, že právě na této skutečnosti staví obhajoba svoji obranu, když se bez ohledu na výsledky dokazování neustále odvolávala na nález Ústavního soudu III. ÚS 2523/10, jehož podstata tkví v tom, že poškozená, která podala trestní oznámení na svého manžela, v přípravném řízení vypovídala diametrálně odlišně, než v řízení před soudem, a činila tak proto, že byla nesprávně poučena o tom, že není třeba její souhlas k trestnímu stíhání manžela. Soud po prostudování tohoto nálezu Ústavního soudu dospěl k závěru, že v projednávané věci se o případ jím popsany nejedná. Nejen, že poškozená [REDAKCE] svojí výpověď před soudem žádným podstatným způsobem nezměnila oproti výpovědi v přípravném řízení, ale navíc je tato potvrzována množstvím dalších provedených výslechů svědků. Lze ovšem připustit, že u výpovědi poškozené před soudem byla markantní snaha o zlehčování chování obžalovaného a jeho důsledků na její psychiku, respektive na její život, např. v tom, že místo slova „škrtil“ používala slova „pokládal jí ruce na krk“, respektive „držel jí rukama kolem krku“, dále také v tom, že na dotaz obhájce, zda se cítí být týranou ženou, odpověděla, že nikoliv a na doplňující dotaz, co si pod tímto pojmem vlastně představuje, odpověděla, že se má jednat o osobu, která je svým blízkým napadána takovým způsobem, že je nucena vyhledat lékařskou pomoc. Všechna tato vyjádření a i následné chování poškozené v jednacím síni, kdy se neustále na všechny strany (jak státní zástupkyni, obhájci, tak i soudu) omlouvala, kdy pohledem neustále sledovala obžalovaného s nadějí, že se na ni podívá, kdy sama sebe neustále obviňovala z toho, že celá věc došla až k soudu, lze jednoznačně podřadit pod projevy související se symptomy [REDAKCE], respektive těžké formy syndromu týrané osoby. Lze tedy shrnout, že poškozená celkem detailně popsala všechna fakta týkající se jejich vzájemného vztahu s manželem, zejména způsob jeho chování k ní, a to nejen soudu, ale také svým dcerám, své matce a průběžně také svým kamarádkám či přátelům. A právě výslechy těchto osob měl soud možnost nejen ověřit věrohodnost výpovědi poškozené, ale zejména zjistit, zda se obvinění obžalovaného zakládá na pravdě. Soud tak dospěl k závěru, že z (výše velice podrobně popsanych) výpovědí všech slyšených svědků, včetně poškozené, lze sestavit dokonalou mozaiku, která spolehlivě vytváří obraz chování obžalovaného k poškozené a ke všemu co je jí milé či blízké. Z důkazů, které soud hodnotil ve vzájemných souvislostech a širším kontextu, dospěl k závěru, že obžalovaný se již od chvíle, kdy se k poškozené nastěhoval, choval přinejmenším nevhodným a neadekvátním způsobem nejen vůči ní, ale i vůči jejím příbuzným, přátelům a známým. Zpočátku se to projevovalo tím, že například s poškozenou nehovořil nebo ji určité věci vyčítal, což lze vnímat jako jistý projev latentní agrese a postupně následovaly zákazy, resp. příkazy a s jejich porušením spojené tresty, zprvu psychického charakteru a posléze charakteru fyzického. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný svoji agresi časem stupňoval, od výčitek přes pohlavky, údery a škrcení až k uhašení zapálené cigarety o její tělo a utírání jejího psa. To vše za situace, když mu poškozená žádným, ani nejmenším způsobem, nezavdala příčinu k takovému jednání a v podstatě jediné, čím se provinila, bylo, že se nedokázala zbavit závislosti na cigaretách, respektive zlovyku kouření. I pokud by měl obžalovaný sebeušlechtlejší důvod k tomu, aby poškozená (jak sám uvádí s ohledem na svůj zdravotní stav) kouřit přestala, neměl sebemenší právo po ní toto direktivně požadovat, respektive kouření jí zakazovat a v případě neschopnosti zbavit se své závislosti jí za toto trestat. Obžalovaný si byl zajisté vědom toho, že jakákoli závislost je do jisté míry vnímána jako nemoc a postižený sám se jí dokáže zbavit jen velice těžko a už vůbec ne prostřednictvím zákazu, příkazu či trestu. Pokud by měl obžalovaný v úmyslu poškozené skutečně

pomoci, snažil by se přinejmenším nasměrovat ji na pomoc odbornou. Chování obžalovaného k poškozené, jako silné kuřačce samozřejmě nevedlo k tomu, aby kouřit přestala, ale naopak k tomu, že se svoji závislost před ním snažila stále více zakrývat či zastírat tím, že kouřila mimo domov a činila různá opatření (jako například neustále si čistila zuby, různě se voněla, nosila příkrývky hlavy), aby na to nepřišel. Je zřejmé, že poškozená po celou dobu, nejméně v souvislosti s kouřením, žila v neustálém stresu z prozrazení a s následků s tím spojených, což se nakonec ukázalo jako stres opodstatněný, neboť kdykoliv obžalovaný poškozenou při kouření přichytil, reagoval velice agresivně, když např. jednou jí vytil skleničku vody do obličeje, podruhé jí dokonce uhasil cigaretu o krk atd. Pokud jde o další agresivní chování obžalovaného, jako jsou fyzické ataky, (např. škrcení, údery, cloumání atd.), z výpovědí svědků soud zjistil, že se ve všech případech jednalo o naprosto malicherné důvody (např. náhodné poplácání prodavačky po zádech, náhodné pozdravení uklízeče v domě, nezvednutí mobilního telefonu, pozdní příchod domů, atd.), které obžalovaného k tomuto jednání vedly. Jednání obžalovaného bylo stále popudlivější a agresivnější a směřovalo vůči poškozené nejen přímo, ale i nepřímo přes její rodinu, přátele, kamarády, tedy ty, co měla ráda a věnovala jim svůj čas, zřejmě dle vnímání obžalovaného, na jeho úkor. Toto se projevovalo například tím, že jí zakazoval návštěvy, omezoval její styky s rodinou (matkou a dcerami), zakazoval či omezoval komunikaci přes sociální sítě, telefonickou komunikaci atd. Pokud náhodou zrovna nebyla doma, neustále jí kontroloval a telefonicky obtěžoval. Je otázkou, co vlastně vedlo obžalovaného k přesvědčení, že on jediný má „patent na rozum“, tedy že on jediný ví, co je správné, co je pro koho dobré, jak se kdo má chovat, jak kdo smí či nesmí komunikovat, atd. Každopádně toto jeho přesvědčení a jeho uplatňování v praxi, nakonec vedlo k vypuzení všech příbuzných a známých poškozené z jejího okolí a dokonce i k usmrcení jejího psa. I v případě, že by se ne všichni v okolí obžalovaného chovali nejvhodněji, jistě existuje způsob, jak svůj nesouhlas s tímto vyjádřit jinak, než tak, jak to obžalovaný činil. Jen namátkou, např. i pokud by kamarád jeho manželky přišel pro svoji kytaru v nevhodnou dobu, soud si umí představit lidsky přiměřenou reakci, ve formě sdělení: „tady máš svoji kytaru, nezlob se, už je pokročilá hodina, můžeme se případně sejít jindy, ahoj“. Dle názoru soudu, hlavním motivem popsaného chování obžalovaného bylo, že si byl natolik nejistý svým postavením ve vztahu, že jakýkoliv, i nepatrný kontakt jeho ženy s kýmkoliv jiným, vnímal jako ohrožení tohoto vztahu, a proto se snažil poškozenou co nejvíce omezovat a ovládat, což mu zřejmě nedělalo velké potíže, protože poškozená je na něm zjevně psychicky závislá, a to až dodnes.

Pokud jde o skutek pod bodem II. výroku tohoto rozsudku spočívající v týrání zvířete a jeho následného utýrání, má soud za to, že ze všech důkazů k tomuto provedených (zejména svědeckých výpovědí, lékařské zprávy či patologickoanatomického vyšetření) lze jednoznačně dovodit závěr, že se jej dopustil právě a jedinečně obžalovaný. Všichni (včetně obžalovaného) potvrdili, že k psíkovi, který byl od roku 2008 součástí rodiny poškozené, neměl obžalovaný žádný zvlášť pozitivní vztah a většina jej dokonce označila za vztah negativní. O tom, že ho obžalovaný opakovaně nakopl či udeřil, hovořily před soudem zejména děti a některé kamarádky poškozené. Tento způsob chování vyplynul také z lékařské zprávy a pitevního protokolu, přičemž v kontextu širších souvislostí, nemusel soud při hledání viníka chodit daleko. Psík rasy Bišonek byl malého vzrůstu a celá rodina jej měla velice ráda. Zdravý a veselý pes, se po nastěhování obžalovaného do domácnosti poškozené, najednou se stává psem bojácným, rozklepaným a odtahitým. Je evidentní, že pokud by si jej obžalovaný pouze nevšímal, tedy nevystupoval by proti němu nijak aktivně, tak by se pes tímto způsobem nechoval. Obžalovaný sice před soudem popsal, jak s ním chodil na procházky a jak po něm uklízel, ovšem již opomněl uvést, že ty procházky byly tak krátké, že pes nestihl vykonat svoji potřebu, což poté přímo souviselo s důvodem úklidu po něm. Jak z výpovědi poškozené, tak i jejích dcer, vyplynulo, že obžalovaný skutečně chodil na procházky se psem, ale jeho hlavním motivem evidentně nebyl pes samotný, ale to, aby měl poškozenou pokud možno stále pod kontrolou, dále, že procházky v jeho přítomnosti trvaly tak krátce, že se pes skutečně nestihl

vyvenčit a tak následně uskutečnil svoji potřebu doma, což jej zřejmě nevedlo k tomu, aby po něm uklidil, ale naopak k tomu, že mu ve výkalech vymáchal čumák a naplácal mu. Toto chování obžalovaného lze jednoznačně označit nejen jako neadekvátní ke vzniklé situaci (neboť pokud chtěl někoho potrestat za závadové chování psa, jež bylo způsobeno jeho přímým jednáním, tak to měl být právě on sám), ale zejména jako tyranizující. Každý průměrně inteligentní jedinec ví, že zvíře, jako pes, má tři základní fyziologické potřeby, a sice potřebu dýchat, jíst a vyměšovat, a pokud je některá z nich záměrně potlačována, tak se nemůže jednat o nic jiného, než o týrání tohoto zvířete. O tom, že obžalovaný psa záměrně nenechal dostatečně se vyprázdnit, svědčí mimo jiné také to, že byl poškozenou na toto závadové jednání opakovaně upozorňován. Dle názoru soudu, je již samotný tento způsob chování obžalovaného ke zvířeti, dostatečným pro jeho označení slovem „týrání“, a když se k tomu přidají opakované kopy či údery do psa, tak malého plemene, není pochyb o tom, že se jedná o „týrání zvlášť surovým způsobem“. Pokud jde o fatální následek v podobě smrti zvířete, jeho příčina byla jednoznačně zjištěna pitvou a spočívala v akutní traumatické ruptuře jater s následným vnitřním krvácením a selháním oběhové činnosti, přičemž uvedené poranění jater bylo způsobeno silným tupým úderem do pravé poloviny trupu, pravděpodobně nakopnutím. Není tedy pochyb o tom, že úmrtí zvířete předcházelo nepřiměřené fyzické utrpení. Odpovědnost obžalovaného za tento fatální následek lze velmi dobře logicky dovodit, jednak z toho, že to byl právě on jediný, kdo se k psovi dlouhodobě choval velice hrubě, ale také tím, že to byl právě on, kdo se psem trávil poslední chvíle jeho života o samotě, bez přítomnosti kohokoliv jiného z rodiny, a vzniklý následek nedokázal vůbec žádným způsobem vysvětlit. Přestože byl obžalovanému pes na jednu stranu zřejmě do jisté míry lhostejný, na druhou stranu pro něj představoval jakýsi prostředek, respektive jeden z prostředků, kterým měl možnost poškozenou týrat, což (jak bylo popsáno výše) také úspěšně činil.

Jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě výroku I. tohoto rozsudku, tedy naplňuje znaky trestného činu (zločinu) **týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) trestního zákoníku** a jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě pod bodem II. výroku tohoto rozsudku naplňuje znaky trestného činu (přečinu) **týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku**.

Obžalovaný shora popsaným jednáním (zákazy, příkazy, výčitkami, kontrolováním, škrcením, fackami, pohlavky, údery do hlavy, popálením, apod.) po delší dobu (cca jednoho roku) týral (hrubě a bezcitně jednal) osobu blízkou (svou manželku, poškozenou [REDAKCE]) s níž žil ve společném obydlí (v bytě na adrese [REDAKCE]) a způsobil jí tímto těžkou újmu na zdraví ([REDAKCE]), při níž došlo významným způsobem ke změnám ve vnímání sebe sama a vztahování se k okolnímu světu, což se zejména projevilo na totálním potlačení vlastních potřeb na úkor potřeb partnera). Obžalovaný dále zvlášť surovým (zrcadlícím opakované nakopnutí psa velikosti kočky) a trýznivým (zrcadlícím dlouhodobě vystrašené chování psa, schovávání se a kňučení při sebemenším pohybu) způsobem týral (omezoval jeho dostatečné vyměšování, opakovaně nakopl, uhodil, atd.) zvíře (psa rasy Bišonek) a způsobil mu tím (nakopnutím či úderem) smrt (vnitřní krvácení se selháním oběhové činnosti). Po subjektivní stránce soud v chování obžalovaného, jak pod bodem I. výroku tohoto rozsudku, tak pod bodem II. výroku tohoto rozsudku, shledal úmysl přímý ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť dobře věděl, že se hrubým a bezcitným chováním jak vůči poškozené, tak i vůči jejímu psovi dopouští trestněprávně relevantního jednání. Pokud jde o následek vůči poškozené ve formě těžké újmy na zdraví a vůči jejímu psovi ve formě smrti, vztahuje se k němu v obou případech vědomá nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť obžalovaný velmi dobře věděl, že způsobem jak se vůči poškozené a jejímu psovi choval, může uvedené následky způsobit, ovšem bez přiměřených důvodů se spoléhal, že je nezpůsobí.

Trest soud ukládal v souladu s ustanovením 39 odst. 1 trestního zákoníku, když přihlédl především k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, jakož i k chování po činu. Obžalovaný se svým jednáním popsaným pod I. a II. výroku tohoto rozsudku dopustil hned dvou závažných trestných činů, přičemž první z nich je zločinem v trestní sazbě od dvou do osmi let a druhý z nich je přečinem v trestní sazbě až do tří let odnětí svobody. Za situace, kdy obžalovanému svědčí pouze jediná polehčující okolnost, a sice jeho dosavadní občanská bezúhonnost, přinejmenším na území České republiky, a jedná se o ukládání trestu úhrnného za dva velice závažné sbíhající se trestné činy, kdy u jednoho je následkem těžká újma na zdraví a u druhého dokonce smrt, vycházejí z trestní sazby stanovené pro čin nejpřísněji trestný (dva až osm let) dospěl soud k závěru, že je zde na místě již obžalovanému uložit trest nepodmíněný, ač ještě při dolní hranici zákonné trestní sazby a zařadit jej pro jeho výkonu do věznice s dozorem. Dále soud obžalovanému uložil trest vyhoštění na dobu neurčitou, neboť se domnívá, že přestože se jedná o rodinného příslušníka, občana EU (konkrétně ČR), je zde dán vážný důvod ohrožení veřejného pořádku, neboť v souladu s veřejným pořádkem zajisté není, když si pachatel vezme občana EU a již bezprostředně po sňatku se na něm dopouští závažné trestné činnosti. Z ustanovení § 80 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku je zřejmé, že zákonodárce zde neměl v úmyslu chránit takové pachatele, jejichž sňatek s občanem EU by je měl vyvinut za situace, když se právě vůči němu dopouští tak závažné trestné činnosti, jakou je trestná činnost kvalifikovaná v tomto rozhodnutí. Není tedy v zájmu veřejného pořádku, aby se na území České republiky zdržovaly osoby, cizí státní příslušnosti, ač rodinní příslušníci občanů EU, kteří nerespektují právní řád země, v níž žijí, tak závažným způsobem, že se právě vůči těmto svým rodinným příslušníkům trestné činnosti dopouštějí. Proto soud považuje uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou za jediný, který je fakticky způsobitý trvale zabránit páchání trestné činnosti cizinců na území ČR.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 25. února 2014

Mgr. Ing. Mária Petrovková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Radka Puškinová